

RUIS

MEI 2008 - 39

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN (K-RAA-K)³VZW
MOLENAARSSTRAAT 111 B 66 B-9000 GENT WWW.KRAAK.NET

D&KREUN[©]

Jan Persijnstraat 6 - 8500 Kortrijk (ex-Limelight)

- 25/04 **CHROMATICS + DJ set**
- 06/05 **XIU XIU + Chris Garneau**
- 10/05 **THE EX & GETATCHEW MEKURIA + DJ Rupture**
- 11/05 gratis **RINGEL S - LA FILLE d'O new tricks: *deVilles amateur d'Oilhouse***
- 12/05 gratis **CHUNKS DIRTY PROJECTORS**
- 15/05 gratis **On Stage With... MURIELLE SCHERRE (La Fille d'O)**
- 16/05 **CHRISTIAN PROMMER's Drumlesson**
- 29/05 **OM + Amenra**
- 09/06 **DEERHUNTER + High Places**
- 13/06 **MELT-BANANA + The Germans**
- 12/07 gratis **NICOLE WILLIS & the Soul Investigators + New Cool Collective Big Band**

Info & Tickets: www.dekreun.be Tel 056.370.644

ATLANTIC SOUNDSCAPES

music & art from the Faroe Island

Boys in a band / Gestir / Orca / Budam
Marmar

3 May 2008 20:00

WWW.BEURSSCHOUWBURG.BE

IMPAKT

yourspace

+ * 2 3 - 5 ' . % # #
4 3 1 * (, 3 3 , * 0 :
> > > ! 7 : < 6

News Corp., de eigenaar van MySpace, maakte deze maand officieel dat het met een eigen muziekdienst begint. Het nieuwe muziekportaal moet verder breien op het succes van de online community. MySpace is een van de tien

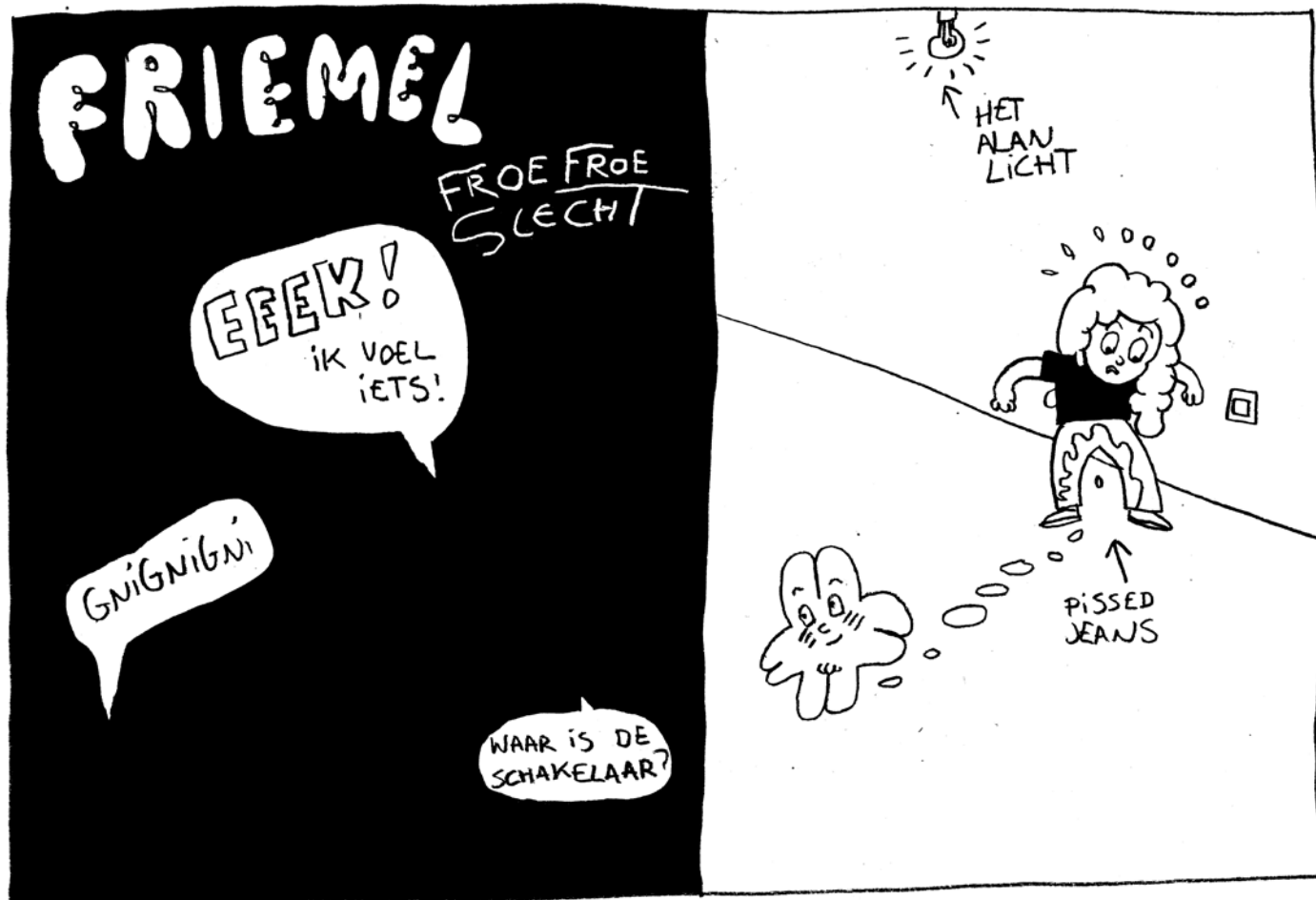
meest bezochte websites ter wereld en met voorsprong de grootste community-site. Met hun plannen willen ze de concurrentie aanbinden met Amazon, eMusic en iTunes, waarbij deze laatste meer dan 80 % marktaandeel in handen heeft. MySpace kan pronken met drie van de vier majors onder contract.

MySpace sucks, en de meeste onder ons hebben geen editoriaal betoog nodig om dat zelf in te zien. Jawel, MySpace is een gedrocht, vol spyware, spam en veiligheidslekken, eigendom van Rupert Murdochs duivelse firma die ook Fox News runt. Tot nu toe bestreden platenfirma's en artiesten MySpace hard om de simpele reden dat het gehypte Web 2.0-huis geen royalties uitkeerde. Het standpunt van MySpace is dat ze louter serverruimte en bandbreedte ter beschikking stellen voor groepen die zich willen promoten, en dat in ruil voor wat flikkerende banners. Geen geld dus voor royalties. Een MySpace representatieve liet onlangs op een Londense muziekseminarie ontvallen dat groepen best hun inkomsten uit T-shirts halen. Dat schoot bij vele muzikanten in het verkeerde keelgat want het MySpacesucces is dermate gestoeld op muzikanten - klein en groot - dat het voor hen zo niet langer verder kan. Waarom zijn de

belangrijkste majors nu van mening veranderd? De reden is simpel: ze werden eigendom van MySpace Music. In ruil voor een minderheidsaandeel in een onafhankelijke en nieuwe joint venture zijn de majors Sony BMG, Universal en Warner aan boord gestapt. Wat mogen we dan verwachten? Met drie majors en Fox aan het roer niet veel soeps voor de kleine ongetekende groepen.

De nieuwe constructie zal zowel invloed hebben op royalties - de kleine vis hoeft geen koek te verwachten - als promotie, waarbij MySpace het door News Corp gerunde Jambanetwerk wil inschakelen.

Het lichtpuntje is echter dat MySpace de wereld in zal gaan zonder DRM-kopieerbeveiliging. Met het afschaffen van de kopieerbeveiliging is MySpace namelijk iTunes te vlug af. Want ook Apples iTunes is niet even koosjer. Steve Jobs publiceerde begin dit jaar een open brief op het net waarin hij liet weten dat de grote platenfirma's moeten afstappen van het DRM-systeem. Daarbij schoof hij zonder veel subtiliteit de schuld door naar de platenfirma's. Schijnheiligheid troef, want iTunes plaatst ook een kopieerbeveiliging bij de labels die dat niet wensen. De DRM-kopieerbeveiliging laat liedjes trouwens enkel op software van Apple spelen. Maar goed. Het zijn interessante tijden in muziekland. Waar we verwacht hadden dat de mp3-shops anno 2008 eindelijk een volwassen leven konden beginnen, lijkt het echte getouwtrek - vooral in handen van vetbetaalde advocaten - pas echt begonnen. Hoe de kleine labels en artiesten eruit zullen komen, is maar de vraag. -Dave Driesmans

Max Roach It's Time (Impulse, 1962)

Woorden: **Tommy Denys**

Drummer Max Roach, die vorig jaar overleed, is niet meteen de meest vergeten muzikant. Zijn discografie bevat maar liefst zeventig eigen albums en daar komen nog een ton andere platen bij waar hij op meespeelde. Met zo'n aantal kan er wel eens een speciale creatie aan onze aandacht ontglippen.

Roach stond aan de wieg van de bebop. Hij speelde drums met muzikanten zoals Charlie Parker, Duke Ellington, Charles Mingus, Dizzy Gillespie en Thelonius Monk. In volle bebop-bloei was hij het, die samen met Kenny Clarke de bebopstijl ontwikkelde op drums. Muzikaal was het een heel vruchtbare tijd, want bijna elke plaat uit die periode (van 1945 tot eind jaren '50) wordt nu beschouwd als een jazzdocument.

We zijn begin jaren zestig in New York. De Amerikaanse zwarte bevolking is actiever dan ooit tevoren en verzet zich volop tegen de segregatie. Zo ook de muzikanten. De speeltijd is in zekere zin voorbij. Steeds vaker

komt er een politieke en sociale boodschap naar voren in hun composities. De titel van de vergeten plaat 'It's Time', is eigenlijk een verkorte versie van 'It's time for liberation'. Maar om verschillende redenen werd deze titel verkort. Max Roach

was al meer dan eens tegendraads geweest volgens de normen van de Amerikaanse muziekindustrie en kwam bijgevolg ook op de zwarte lijst terecht van verschillende Amerikaanse labels tijdens de jaren zestig. Gelukkig was er Impulse (van dat label kan je ongeveer alles blind kopen), dat voor de tweede keer een album opnam met Roach. Toen de plaat verscheen, werd meteen duidelijk dat het een ambitieus werkstuk was en uiteindelijk bleek het niveau en het luisterplezier al even indrukwekkend. Roach liet zijn hardboproots achter zich en begon een nieuwe weg in te slaan. Het werd geen avant-garde, noch post-bop, noch souljazz en toch resulteerde deze uitgave in een mix van net die drie genres, waarmee de drummer een heel

origineel kader schepte.

Het personeel op 'It's Time' bestaat enkel en alleen uit klassebakken. De muziek, allemaal Roachcomposities, wordt gespeeld door een sextet en ondersteund door een 16-koppig koor. De muzikanten waren trompetspeler Richard Williams, tenor-saxofonist Clifford Jordan, trombonist Julien Priester, pianist Mal Waldron en bassist Art Davis. Max Roach zelf speelde drums, piano en orkestreerde het geheel. De legendarische Bob Thiele produceerde 'It's Time', Rudy Van Gelder stond in voor de mastering.

Tot dan waren er reeds verschillende jazzalbums opgenomen met een koor, maar het was de eerste release die brak met de popconventie waarbij het gebruik van teksten voorop stond. Slechts op één nummer worden er echte woorden gebruikt. De andere nummers kunnen worden omschreven als stemexperimenten. Max Roach schreef stukken om het koor te integreren in het jazzensemble, een uniek en buitengewoon moeilijk project.

Eigenlijk had Roach met deze plaat de fundamenten gelegd voor vergelijkende albums die later werden opgenomen door Donald Byrd (A New Perspective) en Andrew Hill (Lift Every Voice). Maar hij blijft met dit werk wel een lengte voor op muzikaal vlak. Hij blijft weg van de gospel- en bluesinvloeden en kiest resoluut voor het moeilijkere werk, dat doorspekt is met tegenritmes en improvisatie.

De rol van het koor is hier bijvoorbeeld ook veel belangrijker dan louter vulsel op de achtergrond. De stemmen zijn namelijk even gelaagd als de instrumenten zelf. Er ontstaan soms duels tussen beiden, maar ze kunnen ook complementair klinken, waardoor een bijzondere sfeer geschept wordt. Een opvallende uitzondering op deze plaat toch: het laatste nummer, gezongen door Abbey Lincoln, of de toenmalige mevrouw Roach. Ze zingt 'Lonesome Lover'. Het is het enige stuk op deze plaat met tekst en het kan vooral beschouwd worden als een klassiek jazznummer. De eenvoud - in vergelijking met de andere nummers op deze release - wordt ruimschoots goedge maakt door de emotionele sterkte en diepgang. 'Lonesome Lover' heeft alles om een ijzersterk jazznummer te zijn. Max Roach sluit er zijn plaat 'It's time' dan ook mee af op de meest ontroerende manier. - TdN

Pissed Jeans is een hardcorepunkkwartet uit Allentown, Pennsylvania. Het alomtegenwoordige Sub Pop was zodanig onder de indruk van hun debuut *Shallow*, dat het label hun tweede plaat *Hope for Men* uitbracht.

Zelf noemen ze zich het muzikale equivalent van het doorspoelen van het toilet. We zijn altijd al fan geweest van punkpoëzie. Zanger Matthew Korvette is naast een kortaffe interviewee ook labelbaas van White Denim, waarop groepen met hoogste interessante namen als Aufgehoben, Menstruation Sisters en Hair Police platen uitbrachten. We voelden de man aan de tand over allerlei relevante zaken.

Woorden: **Niels Latomme**
Tekening: **Craig Atkinson**

GOED NEUKEN MET LINDA IS FIJN

Wat vind je ervan dat jullie muziek vomit punk genoemd wordt?

Matthew Korvette: Hmm ... ik denk niet dat er ooit al iemand was die onze muziek zo noemde. We prefereren liever dat het eten in onze maag blijft. Misschien dat *brunch punk* een meer gepaste omschrijving is.

Hou je van de nieuwe lichting punkbands als Clockcleaner, Psychedelic Horseshit en meer?

M.K.: Ja! Die groepen zijn cool. Nieuwe punkers, oude punkers ... maakt niet uit, er wordt sowieso veel goede muziek gemaakt.

Wat is het meesterplan van Pissed Jeans, buiten wereldheerschappij en zoveel mogelijk seks hebben met

zoveel mogelijk mensen?

M.K.: plezier hebben en een beetje muziek spelen. We hebben het grootste respect voor maagden, dus je vraag is een beetje naast de kwestie, vrees ik.

Hoe is Pissed Jeans begonnen? Hoe lang kennen jullie elkaar? En vanwaar komt de (behoorlijk coole) groepsnaam?

M.K.: Wel... drie bandleden kennen elkaar al sinds middelbare school. De vierde leerden we kennen op concerten waar we speelden en waar hij met zijn oude groep ook speelde. De groepsnaam is een soort van homage aan twee mensen die we kenden. Die heetten alle twee Jean en waren altijd *pissed off*. Vandaar *Pissed Jeans*.

Iets zegt mij dat dit onzin is, maar

laten we vooral de aandacht niet verliezen en nog een relevante vraag stellen. Door wie of wat is Pissed Jeans beïnvloed? Zijn er nieuwe groepen waar jullie fan van zijn?

M.K.: We zijn door allerlei soorten luide, zware rock beïnvloed. Voor het moment ben ik grote fan van FNU Ronnies en Kurt Vile, twee groepen uit Philadelphia, en beiden even fantastisch.

Zijn er groepen die jullie haten? Jet.

Terecht. Kun je een verhaal vertellen over kotsen op het podium? En heb je enkele filosofische gedachten?

M.K.: Ik heb nog nooit gekotst op het podium. Een mooie filosofische gedachte is dat honden het leven niet maken, maar ze maken het

leven wel compleet.

Heb je een mening over de mogelijkheid dat de aarde en het hele universum kunnen opgeslokt worden door een zwart gat, dat misschien zal ontstaan in de onlangs geopende deeltjesversneller in Genève?

M.K.: Ik ben nu aan het werken aan de eerste antideeltjesversneller ter wereld.

Tot slot een mooie freudiaanse vraag: welke tien woorden komen in je op als we "GG Allin" zeggen?

Goed neuken met Linda is fijn.

Dat zijn maar zes woorden. Toch bedankt voor dit interview.

Pissed Jeans speelt op maandag 19 mei in de Scheld'apen te Antwerpen.

ABSOLUUT PRO-BELGISCH

Een band die zijn bestaansrecht alleen al verdient doordat hij in zijn 22-jarige carrière constant roekeloze risico's nam. **Wire** zette in 1977 de punkscene op zijn kop met de lp *Pink Flag*. Gelukkig viel het niet in de val van het commerciële establishment en sloeg het er in om ook erna boeiende platen te maken. Die lagen ver uit elkaar, van minimalistische prepostpunk (hoe vreemd dat ook moge klinken) tot het al even minimalistische, maar tegelijkertijd hypereclectische *Send* uit 2003 ... Wire is er quasi nooit in gelukt om een slecht onthaald album uit te brengen. Met twee optredens in België, een nieuwe plaat op komst en de Belgische roots van zanger Colin Newman werd het dan ook tijd om de band uit te kleden, net zoals zij dat met de rockmuziek deden. Aan het woord: Colin Newman en Graham Lewis.

Woorden : **Davy De Decker**

Het Wirealfabet start bij de "P" van "Pink Flag", waarschijnlijk een van de meest invloedrijke punkplaten uit die tijd. Toch kun je die plaat - zoals jullie ooit zelf beweerden - tegelijkertijd omschrijven als punk en onpunk. Een soort mix die bands als Hüsker Dü en Minutemen later ook zouden gebruiken. Waren jullie bewust bezig met die contradictie of gebeurde dat gewoon spontaan?

Colin: Neem alleszins van mij aan dat er in 1977 zeker nog geen sprake was van een term als "postpunk". Om eerlijk te zijn hoorde ik die term pas voor de eerste keer in de jaren negentig of misschien zelfs pas in het begin van dit millennium. Maar goed. 1976 was hét punkjaar in Londen. De Sex Pistols deden de boel exploderen en onmiddellijk moest je met hen of tegen hen te zijn. Als je pro-Pistols was hoorde je ook een band te beginnen en dat werd door velen dan ook gedaan. Het probleem was dat de wereld geen zes miljoen Sex Pistolsclonen nodig had. In 1977 begon alles wat waziger te worden. De betere nieuwe bands als de Buzzcocks (toch op hun eerste ep) en Siouxsie And The Banshees zorgden ervoor dat het Sex Pistolsgeluid zich muzikaal ontwikkelde. Maar toch bleef hun identiteit gevangen in die Londense scene. Aangezien wij noch de Sex Pistols, noch hun entourage persoonlijk kenden, werden we aanzien als "outsiders". An sich kun je stellen dat we een band uit 1977 waren met alle invloeden vandien, maar tegelijkertijd waren we er ons ook van bewust dat verder boeren op de punksound ons geen stap verder zou brengen. We vonden onze invloeden dan ook overal. Zowel Graham als ik wisten enorm veel van alles wat er vóór de punkexplosie gebeurde en we hadden alletwee ook sterke opinies over wat we goed en slecht vonden.

Graham: We waren inderdaad outsiders in die scene en zijn altijd trots geweest op onze onafhankelijke status. Je kunt ook stellen dat het alfabet voor ons bij de "L" begon van "Low-down". Dat is de eerste compositie die Colin en ik schreven. We waren zo enthousiast dat we drie jaar lang niet stopten met samen te schrijven. Misschien begon het voor ons wel met de "D" van "Dada", maar dat is dan weer een ander verhaal.

Wat me het meest fascineerde aan dat album was dat jullie het hele drieakkoordprincipe naar het strikte minimum brachten. Als het niet nodig was om drie akkoorden te gebruiken gebruikten jullie er gewoon minder. Hoe goed paste dit binnen het Wireconcept en hoe moeilijk werd het om dat stramien vol te houden? Of hebben jullie de nood om elke plaat iets compleet anders te doen?

Colin: "Less Is more" was onze drijfveer in die

tijd. Met de arrogantie die alleen een 22-jarige kan hebben dacht ik toen oprecht dat ik rockmuziek opnieuw uitvond in mijn slaapkamer gelegen te Watford anno 1977. Ik ben nooit een fan geweest van klassieke rock-'n-roll. Voor mij was vooral de *and roll* er te veel aan, aangezien dat achtervoegsel symbool staat voor alle tierlantijntjes die je verondersteld werd te gebruiken. Je weet wel: hoe je je vingers moest zetten, akkoordenschema's, hoeveel akkoorden je nodig had om er echte rock-'n-rollmuziek van te maken. Voor mij leek het normaal dat wanneer je het aantal akkoorden sterk vermindert (of extreem in aantal laat toenemen zoals bij *106 beats that*) en niet voor de typische schema's gaat, je rock-'n-roll op een interessante manier kon veranderen.

Graham: Omdat die composities altijd eenvoudig waren (of toch zo leken) was de juiste sfeer belangrijk voor ons. Dynamisme, diepte, atmosfeer, focus, edit, edit, edit!

Colin, jij hing vaak vaak rond binnen de Belgische technoscene midden de jaren tachtig. Kun je daar iets meer over vertellen? Was dat engagement ook de reden waarom Wire begon te experimenteren met elektronische muziek en eind jaren tachtig zelfs bijna evolueerde tot een volledig elektronische band?

Colin: Malka en ik woonden het grootste deel van de jaren tachtig in Brussel. We verhuisden naar Londen in 1992. In Brussel was er een scene met een pak internationale kunstenaars zoals Minimal Compact, Tuxedomoon, Bel Canto enz. waar we ons mee vermengden. Veel van die bands waren gecentreerd rond labels als *Crammed* en *Crepuscule*. Tegen het einde van de jaren tachtig loste die scene op in het niets en er was niet echt iets dat hem verving. De scene die ontardde in EBM en New Beat kwam uit Vlaanderen. Zoals je zelf wel zult ervaren is er zowel in Brussel als in Gent een GB of een Mister Cash ... maar dat wil niet zeggen dat je ook het gevoel hebt dat die steden in hetzelfde land liggen. Ik ben trouwens 100% pro-Belgisch en volledig agnost wat betreft al die gemeenschappen bij jullie. Jullie zouden gewoon van het Engels een landstaal moeten maken zodat ik het wat makkelijker zou hebben. Toen ik in Elsene ging wonen gaf ik Engels op als voertaal en werd gewoon genegeerd door de ambtenaar in kwestie. Maar dit compleet terzijde. Veel mensen die ik toen kende stonden in contact met de Gentse scene en werkten samen met Renat van R&S. Ik had een vrij goed zicht op wat er gaande was. Ik was dan ook geshockeerd toen ik in Londen arriveerde en ontdekte dat techno daar gezien werd als ravemuziek voor kinderen. Op een bepaald moment nodigde ik wat R&S-mensen uit bij me thuis en zij lieten me de testpress van

Didgeridoo (Aphex Twin) horen. Niemand kende dat nummer toen. Ik was compleet onder de indruk. Waarschijnlijk begon daar de elektronische invloed van Wire meer en meer vorm te krijgen.

Door de jaren maakte je Wireplaten, solo platen, Githeadplaten en nog een heleboel meer. Je runt Pink Flag records en mixte platen voor ondermeer Virgin Prunes, Dead Man Ray en Hawkwind. Hoe werk je al die dingen uit en heb je prioriteiten binnen die projecten?

Colin: Dat is alleszins heel moeilijk. En niet alleen met de studio. Wire en Githead zijn ook bands die live optreden en dat slorpt de nodige aandacht op. Langs de andere kant wil ik zeker niet klagen want ik krijg veel respect voor het werk dat ik doe en ik krijg de kans om mijn muziek altijd te perfectioneren. Na het opnemen van *Art Pop* (de jongste Githeadplaat n.v.d.r.) ging alle studiotijd naar de nieuwe Wire. Die plaat is nu eindelijk af en ik kan weer beginnen denken aan een nieuw Githeadalbum. Momenteel werk ik samen met Malka aan een nummer voor een heel belangrijke plaat die zal draaien rond de zestigste verjaardag van de staat Israël.

In 2004 ging het de ronde dat Bruce Gilbert de band verlaten had. Op dit moment gaat er weer een nieuw gerucht rond dat hij aan de nieuwe plaat heeft meegewerkt en zelfs nooit echt uit de band geweest is. Om een lang verhaal kort te maken: zal hij aanwezig zijn op deze tour?

Colin: Bruce ging weg in 2004 en Wire bestaat sinds dan uit drie leden. Het eerste werk dat we zonder hem maakten dateert van 2006, nl. *Read & burn 03* en *object 47*. Momenteel spelen we terug met vier door Margaret Fiedler McGinnis (voormalig lid van Laika, nvdr.) toe te voegen aan de line-up.

Een nieuwe plaat komt er later dit jaar uit. Wat kunnen we ervan verwachten en kunnen we al wat nieuwe songs horen tijdens de tour?

Colin: Met Wire mag je altijd het ondenkbare verwachten. Ik zie de plaat als een heel zelfzeker statement van waar we op dit moment als band staan. De nieuwe plaat zal ook een mooie basis zijn voor een liveshow.

Onze advertentie zei alvast dat Wire 1 mei in de 4AD in Diksmuide speelt met als support De Brassers. 29 April spelen ze in het Leuvense Stuk.

WITTEBOORDSCRIMINELN OP HUN EILAND

Het Antwerpse viertal **White Circle Crime Club** verbaasde in 2006 vriend en vijand met hun tweede album *A Present Perfect*. De mix van experimentele artrock en punk kon op heel wat positieve kritiek rekenen. Twee jaar later staat de groep er opnieuw met hun derde studioalbum in eigen beheer, *Pictures Of Stares*. Het is een rustigere plaat geworden, waarbij de dromerige popinvloeden van weleer meer ruimte krijgen. Toch zijn de Antwerpenaren meer dan ooit moeilijk voor een gat te vangen. Hoewel de band om allerlei obscure redenen zelden interviews geeft, maakte Jan Matthé graag een uitzondering voor Ruis.

Woorden : **Kenneth Vanhoutte**
Illustratie : **Dean Sullivan**
Foto : **Pol Matthé**

Hoe is het schrijven van de muziek en het opnemen van dit nieuwe album verlopen?

We wilden deze keer niet alles weer vanuit quasi niks in vier weken schrijven en opnemen zoals het geval was bij *Written In Black* en *A Present Perfect*, dus hebben we eind 2007 een aantal kortere sessies gedaan in onze studio in Chimay om de ideeën die er waren bijeen te brengen en verder uit te werken tot nummers. Het resultaat was dat we, op het moment dat we begonnen op te nemen in januari, relatief afgewerkte gehelen hadden, zodat we ons konden focussen op het zoeken naar de juiste geluiden voor alle verschillende onderdelen. We overleefden deze keer op een dieet van vitaminepreparaten, gangsterfilms en documentaires van Dieter Roth. Telkens we in de studio gaan, stelt onze goede vriend Pol Matthé een kist samen met boeken, magazines en dvd's uit zijn persoonlijk archief, kwestie van wat om handen te hebben tijdens die vele dode uren. Zowel de Dieter Roth- als de Martin Kippenbergerdocumentaires zijn ons daarvan erg bijgebleven, omdat beide kunstenaars op hun eigen manier een erg persoonlijk en radicaal oeuvre hebben achtergelaten. Ze inspireerden ons om hard te werken en te doen wat we moesten doen,

met de blik tegelijk en vol vertrouwen gericht op het nu en de verre toekomst. Anderzijds is er ook een bijdrage van Dieter Roth aan de *Oblique Strategies*, een stok kaarten die Brian Eno in 1975 voor het eerst heeft uitgegeven. Op momenten waarop we een andere richting of een nieuw inzicht nodig hadden tijdens de opnames of het mixen, trokken we er daar wel eens één uit. De tip die Dieter Roth ons zo middels een kaart op een bepaald moment gaf, was: "Faced with a choice, do both".

Welke evoluties hebben jullie ondergaan sinds "A Present Perfect"?

We hebben veel samengespeeld en met heel goeie groepen getournd het afgelopen jaar, dus ik denk dat dat je enerzijds muzikaal beter maakt en anderzijds ook aanspoort om met een écht goeie plaat af te komen. Ik denk sowieso dat er meer en betere ideeën in *Pictures Of Stares* zitten en ik ben blij dat we eindelijk eens ons best hebben gedaan om alles af te werken, ondanks die altijd om de hoek loerende neiging tot concentratieverlies. We wilden ook nog meer samen zingen deze keer, dus dat hebben we ons gepermitteerd. Ik weet niet of je ooit al eens hebt samen gezongen met iemand, maar persoonlijker dan dat wordt het

niet, dat kan ik je verzekeren. Daarmee vergeleken, verbleekt het hebben van een lekkere maaltijd in het kleinste niets.

Op de nieuwe plaat tonen jullie je van je dromerigste kant. Zijn jullie kalmer geworden?

Ik denk dat iedereen die ons kent uit het ware leven, in de dagelijkse zin van het woord bedoel ik dan, gerust kan bevestigen dat we wat men noemt Vrolijke Fransen zijn. We wilden deze keer ook echt een meer lichte, open zomerplaat maken - extreem gesteld en eerder als voorstellen - want we wisten ook wel dat dit nooit helemaal zou lukken. Dat het resultaat zo rustig en melancholisch is geworden, konden we alleen maar vaststellen op het einde van de rit. Ik denk dat de reden zou kunnen zijn dat veel van de ideeën op de plaat zijn ontstaan door geprul van ieder op zich thuis, opgenomen tijdens eenzame en lange nachten. Dan durft de somberheid een mens al eens afleiden. Maar ik ben blij dat we de vrijheid hebben om de plaat te maken die we willen maken. Dat klinkt misschien vanzelfsprekend, maar dat is het niet. Je zal tijdens de komende optredens wel merken dat we zeker niet kalmer geworden zijn.

Ook wordt er nog meer gebruik gemaakt van herhaling.

Ik denk dat al van op Written In Black onze voorliefde voor krautrock en (r.i.p.) Klaus Dingers "motorik" duidelijk is. Ik denk dat herhaling eigenlijk ook een soort verandering is. Doordat je als luisteraar harder je best doet om iets te horen veranderen, omdat je denkt dat het niet gebeurt, ga je meer horen. Als het tijdens optredens komt tot improvisatorische stukken, dan gaat het om die reden ook dikwijls die richting uit. Tijdens het maken van nummers is het interessant om urenlang dezelfde riff te spelen, soms gaat dat zo hard zingen dat een nummer zich als vanzelf aandient als je goed oplet.

Ook dit keer deden jullie een beroep op Alan Douches voor het masteren van de plaat.

Masteren is, als je budget zo klein is als het onze, eigenlijk een redelijk technische aangelegenheid. Ik

denk dat in ons geval de mix, die Bert Aerts gedaan heeft, veel meer bepalend is voor hoe de nummers op Pictures Of Stares klinken. De eigenlijke samenwerking met Alan Douches beperkt zich tot het duidelijk maken van je invloeden en je verwachtingen, maar we zijn blij dat hij iemand is die het ook afkan als je zegt dat je plaat pakweg menselijk

in het algemeen - en daarvan is er ooit al veel gemaakt. 's Nachts koken we onder andere naar Twin Peaks en The Mighty Boosh.

De teksten zijn ook weer zo abstract als wat.

De bedoeling van de teksten is om een juiste, extra laag te vormen bij de muziek. Ze zweven tussen zin en

of uitnodigend moet klinken. En hij heeft natuurlijk samengewerkt met zowel Bad Brains als Liars als Grand Master Flash.

Met Pictures Of Stares lijkt het nog moeilijker geworden om jullie ergens onder te brengen.

Ik denk inderdaad dat we dichterbij onszelf gekomen zijn met deze plaat, wat dat ook moge betekenen. Ik denk in zekere zin ook dat de grootste invloeden nog steeds dezelfde zijn als altijd. We hebben tijdens het maken van deze plaat onder andere geluisterd naar Brian Eno (Another Green World, Here Come The Warm Jets, Before And After Science en Taking Tiger Mountain, dus niet zozeer de latere dingen), Angelo Badalamenti, Arthur Russell, Neil Young, Chromatics, Stalk-Forrest Group, Gang Starr en The Durutti Column. Wat ik eigenlijk bedoel is goede muziek

onzin, tussen de concrete betekenis en de gevoelswaarde van woorden, tussen expliciet en impliciet. Dikwijls ontstaan ze uit een vrije associatie, maar nooit betekenen ze helemaal niks. Ik schrijf ze allemaal, maar soms worden dingen mij ook jaren later pas helemaal duidelijk.

Tot slot: wat betekent muziek maken voor jullie?

Er is geen andere mogelijkheid, het is pure essentie, egoïstisch en extreem genereus, alles tegelijk. Het is het beste dat er is.

Pictures Of Stares verschijnt op 19 mei op Crime Club Records.

GEVANGEN TUSSEN MUZIEK EN BEELDENDEN KUNST

Woorden: **Han Van den Hoof**

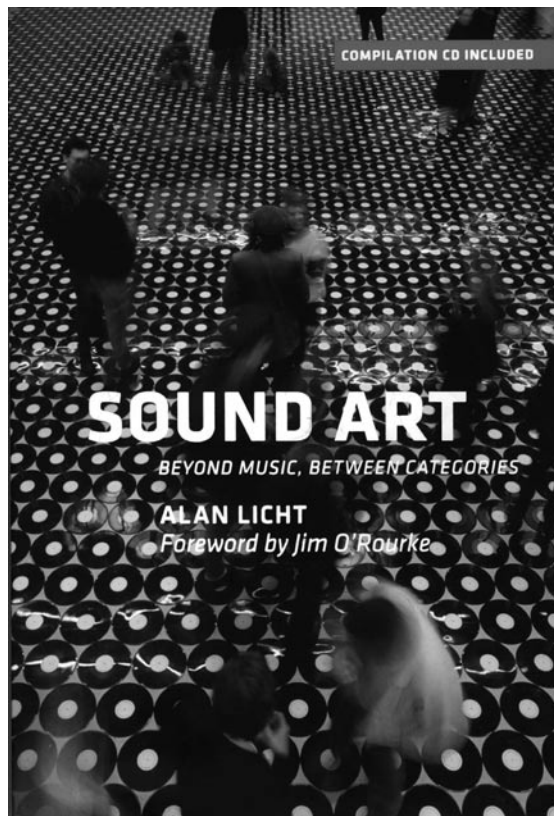
Sound art komt steeds vaker aan bod in de programma's van festivals voor nieuwe muziek en mediakunsten. Waar het voorheen vooral een aanvulling op de hoofdprogrammatie betrof, lijkt geluidskunst op festivals als Transmediale in Berlijn en Happy New Ears bij ons steeds meer een centrale plaats in te nemen. En wanneer een vooraanstaande kunstboekenuitgeverij als Rizzoli besluit om er een luxueuze hardcover aan te wijden, kun je besluiten dat het niet langer om een marginaal verschijnsel gaat.

"Sound Art: Beyond music, Between categories" werd geschreven door de New Yorkse gitarist, componist en geluidskunstenaar Alan Licht. Licht wil met het boek een volledig historisch overzicht geven van de geluidskunst, te beginnen bij de vroege twintigste-eeuwse avant-garde. Hij laat alle strekkingen en tendensen aan bod komen die binnen deze kunstvorm bestaan.

Maar wat is sound art precies? Zoals Licht in zijn ondertitel ("Beyond music, Between categories") aangeeft is het formuleren van een sluitende definitie op zich blijkbaar problematisch. Al hoeft dat niet noodzakelijk zo te zijn: strikt genomen kun je stellen dat sound art kunst is die uitsluitend of hoofdzakelijk uit geluid bestaat en die door haar ruimtelijke verschijningsvorm

niet muzikaal maar veeleer sculpturaal is. Maar zoals Licht in zijn inleiding terecht opmerkt, wordt het label sound art te pas en te onpas gebruikt als een handig deurtje om allerlei componisten en stromingen onder te vegen waar de academische muziekwereld geen blijf mee weet. Het oeuvre van John Cage, bijvoorbeeld, wordt vaak geheel ten onrechte als sound art bestempeld. Hetzelfde geldt voor het werk van componisten als La Monte Young en Alvin Lucier (hoewel deze laatste naast muziek ook werk

maakt dat binnen een strikte definitie van geluidskunst past). Zelfs het bruitistische werk van Futuristen als Russolo en Pratella is meer muziek dan geluidskunst: de stukken zijn op partituur gesteld en werden in concertante uitvoeringen aan het publiek voorgesteld. Toch kiest de auteur ervoor om in zijn boek deze verruimde definitie van geluidskunst te hanteren. Spijtig, want over de genoemde componisten werd reeds een heleboel geschreven en waar het ons werkelijk aan ontbreekt is een standaardwerk over geluidskunst

pur sang.

Maar die komt natuurlijk ook aan bod in Lichts boek. Het werk van geluidskunstenaars als Steve Rodden, Christina Kubisch, Paul Panhuysen en Michael J. Schumacher wordt uitvoerig besproken en van context voorzien. Zo besteedt Licht veel aandacht aan de diverse manieren waarop deze kunstenaars met het gegeven ruimte omgaan in installaties, soundscapes en multikanaalsopstellingen. Bovendien bevat het boek een handige index met korte situeringen van geluidskunstenaars, componisten en beeldende kunstenaars die wel eens met geluid werken; een soort who's who in sound art? Het boek is rijkelijk geïllustreerd en foto's beslaan zowat de helft van de pagina's. Natuurlijk kun je je de vraag stellen of een boek dat in wezen over geluid gaat zoveel illustraties nodig heeft, maar in sommige gevallen zijn de foto's wel degelijk verhelderend. Bij het boek is wel een CD inbegrepen met vijf – zei het niet allemaal even relevante – luistervoorbeelden. Dat mochten er wel wat meer zijn.

In afwachting van een definitief naslagwerk over geluidskunst is Lichts boek een bevredigende zoethouder die enkel gehinderd wordt door de ambitie om té volledig te zijn.

Alan Licht - "Sound Art: Beyond music, between categories"
Rizzoli, New York | 304 p., Hardcover, Engels

In een van de vroege edities van ons Ruisblad (september 2005), hadden we al eens een gesprek met **Esther Venrooy**, de hofdame van de Gentse elektroniscascene. Twee jaar later hebben we het eerder over *sound art*. Whatever. Op het Britse Entr'acte label verscheen zopas een nieuwe lp van haar hand, getiteld "The Spiral Staircase", waarop ze onder andere werkte met de EMS Synthi 100 (zeker eens googlen die machine). Op hetzelfde label verschijnt binnenkort ook de duo-cd "Mock Interiors" met die andere avant-gardistische schone uit het Gentse, **Heleen Van Haegenborgh**. Wie daar niet op kan wachten, kan de meiden al live aan het werk zien op donderdag 8 mei in Vooruit in Gent.

Woorden : **Niels Latomme**
Polaroid: **Katrien Vermeire**

ELEKTRONICAMOEDERS EN PIANOBEWONERS

Hoe hebben jullie elkaar leren kennen, hoe zijn jullie samen muziek beginnen maken?

Heleen: We waren al vroeger aan elkaar voorgesteld maar we kenden elkaars muziek niet. Toen Esther vorig jaar naar een concert kwam van mij kon ze zich volledig vinden in de manier waarop ik John Cage geïnterpreteerd had. Dat was met een grafische partituur, een niet zo orthodoxe manier. Ze heeft daar een sterke visie over omdat een van haar docenten zelf een oud-student van Cage was. Verder hield ze van de opstelling en het kader. Het was in een kerk en iedereen zat zeer intiem rond de piano. De concertsituatie is iets waar Esther ook over nadenkt en waar we elkaar dus ook in vinden.

Esther: Dat klopt. Ik was ook aangenaam

verrast door de frisse manier waarop Heleen met dat twintigste-eeuwse repertoire omging, en de ongeforceerde manier waarop ze die stukken brengt. Vaak gedragen klassiek geschoolde musici zich op het podium bijna ceremonieel, wat op mij veelal lachwekkend overkomt. Maar Heleen speelt een stuk van Cage of Lucier met de vanzelfsprekendheid en naturel waarmee jij en ik een eitje koken. Op die manier brengt ze het publiek ook dichterbij muziek die doorgaans als "moeilijk" en "ontoegankelijk" bestempeld wordt, maar dat niet noodzakelijk hoeft te zijn.

Wat zijn jullie achtergronden?

Esther: Ik studeerde klassiek saxofoon en was daarna een tijdje "composer in residence" aan het European Dance Development Center in

Arnhem. Daar ben ik met elektronica begonnen experimenteren in stukken die ik voor dansvoorstellingen maakte.

Heleen: Ik heb piano gestudeerd aan het conservatorium en speel vooral experimentele muziek. Zeer veel *inside piano*. Ik zit ook in verschillende improvisatie groepen, onder andere met Tape Tum, en ik maak zelf muziek. Momenteel ben ik bezig aan luisterspelen.

Wie deed wat op de cd?

Heleen: Eigenlijk is over alles zeer organisch samen beslist en overlegd. In de eerste sessie improviseerden we en namen we alles op. Sommige delen zijn echt gewoon een reconstructie van die eerste sessies. Later kwamen Esther of ik met iets op de proppen waar de ander dan iets bij speelde. We bepraken,

herwerkten... Over sommige stukken weten we echt niet meer wie wat gedaan heeft. We kunnen echt zeggen dat alles samen gemaakt is.

Esther: Dat hoor je ook, vind ik. Er zitten een aantal momenten in waar de scheidslijn tussen piano en elektronica echt heel diffuus wordt. Het klinkt dan als een soort hybride elektro-mechanisch instrument.

Heleen: Het grappige is dat ook de verhoudingen soms volledig veranderen. Op de cd zal dat minder duidelijk zijn dan live. Het is niet zo dat Esther altijd een fond legt en ik daar iets op doe. Soms leg ik een grondlaag door bijvoorbeeld een snaar met visdraad te bestrijken en voegt Esther daar iets aan toe.

Esther: Mijn aandeel bestond niet louter uit het genereren van elektronische geluiden. Ik kan met mijn apparatuur ook nauwelijks hoorbare, verborgen geluiden uit de binnenkant van Heleens piano isoleren en naar voren brengen. We trachten om dat proces tijdens de live-uitvoeringen ook duidelijk aan het publiek te tonen door het publiek rond de piano te laten plaatsnemen en te omringen met speakers, zodat ze als het ware zelf in de klankkast zitten.

Wat zijn jullie invloeden? Plaatsen jullie zich in

een bepaalde muzikale traditie?

Heleen: Niet echt. We doen gewoon. Ik heb wel mijn achtergrond en voorkeur voor de Amerikaanse experimentele muziek (Feldman, Cowell, Wolff, Curran...). Ik hou van de manier waarop ze klank benaderen. Gewoon de klank *an sich*. Dat is genoeg.

Esther: Natuurlijk draag je je muzikale voorgeschiedenis met je mee wanneer je musicert of componeert, maar ik heb me toch vooral laten leiden door wat Heleen uit haar piano haalde, en zij bouwde dan weer voort op wat ik daar mee deed.

Wat is jullie plaats in de zogenaamde nieuwe Gentse elektroniscascene?

Heleen: Esther is daar de moeder van hé! Ik maak daar geen deel van uit. Ik ken haar kindjes wel en die doen zeer goede dingen.

Esther: Moeder? God, nee! Ik ben docente in het experimenteel atelier van Sint Lucas Gent en ik run daar ook een audiowerkplaats. De interesse om met geluid aan de slag te gaan is hoe dan ook heel sterk aanwezig bij de jongste generatie kunstenaars. Ik probeer ze gewoon de middelen te geven om daar iets mee te doen. En waar het kan, geef ik ook wat goede raad. Daarnaast organiseren mijn man en ik

met Odradek concerten en tentoonstellingen rond elektronische muziek en *sound art*. Of dat een impact heeft op de "nieuwe Gentse elektroniscascene" kan ik niet inschatten. Ik hoop van wel.

Ook nog een interessante vraag: vinden jullie dat julie muziek maken, of geluidskunst, of is er niet echt verschil voor jullie?

Heleen: Tja...

Esther: We maken wel degelijk muziek. Het gaat echt om stukken die uitgevoerd worden voor een publiek en een zekere spanningsboog en structuur bezitten. Ik ben soms wel geneigd om mezelf "geluidskunstenaar" te noemen, maar dat komt dan vooral omdat ik nooit een diploma compositie behaalde en mijn eigen methodes aanwend om muziek te maken.

Heleen Van Haegenborg en Katrien Vermeire spelen donderdag 8 mei in de Vooruit samen met een voorstelling van een nieuwe creatie van electronicahelden Lucio Capece, Mika Vainio, Axel Dörner en Kevin Drumm.

Tergend

Tot ons kwamen deze maand twee **GNAW THEIR TONGUES** releases in netjes uitgegeven dvd-cases: *Reeking Pained and Shuddering* en *An Epiphanic Vomiting of Blood*. We werden meegezogen in een muzikaal traktaat over de Apocalyps, waarin de vuilste sludge, black metal en drone-evocaties overgoten worden met een uitzinnige soort van esoterische orkestratie. Op *Reeking Pained* and *Shuddering* wordt de overvloed aan stemsamples soms even te veel, waardoor het naar matige dark ambient begint te neigen. Toch staan hier erg sterke composities op die je woonkamer in een oogopslag veranderen in een virtueel Engels kerkhof rond middernacht. De aanpak op *An Epiphanic Vomiting of Blood*, waar ook trage en tergende doom wordt overladen met een lading effecten, samples en bizarre overdubs, spreekt dan net iets meer tot de verbeelding. De muziek van dit ritualistische eenmansproject is zowel introvert als megalomaan en roept daardoor soms echo's op van D. Smolken, al kiest Gnow Their Tongues voor een heel andere (propre) manier van opnemen. Met titels als "My Body is not a vessel, nor a Temple. It's a repulsive pile of sickness" en "Teeth that leer like open graves" belandt dit hoogstwaarschijnlijk in de bak "intelligent metal", de vreselijkste genrebenoeming van de laatste jaren. Art-doom voor moderne misantropen. Wij zijn fan.

BURIAL HEX is het pseudoniem dat Clay Ruby (ook: Jex Toth, The Zodiacs, Zodiac Mountain, Clay's Festering Lungs, Wormsblood ...) gebruikt voor wat omschreven wordt als "horror electronics" of "necro electronics". Op de pas ver-

schenen dubbelelpee op Aurora Borealis zijn deze subgenres maar ten dele te verantwoorden. *Initiations* bevat vier lange stukken (elk een platenkant lang) die nogal verschillen van benadering. Kant 1 opent met donkere strings die een intro voor een geweldige blackmetaltrack doen vermoeden maar ontardt in de plaats daarvan in verscheurende zwarte noise, die daar qua sfeer niet zover vanaf ligt. "8 penatcles", de B-kant laat een even dreigend maar meer voortkabbelend noise-stuk horen. "River of Loss" is het hoogtepunt van deze dubbel-lp, waarop Ruby, bijna bij wijze van intermezzo, zijn synths richting jaren zeventig laat ontspreiden en ons trakteert op kosmische energie in de lijn van Popol Vuh/Tangerine Dream. Voor het slotstuk keert hij weer terug naar krakende, ambientesque noise-erupties. Met deze epische dubbelelpee bewijst Ruby hoe je genres ongeforceerd met elkaar kan laten versmelten en hoe je noisegerichte muziek meer dan een uur boeiend kan houden.

Geheel onbewust lijken wij een boontje te hebben voor muziek uit Philadelphia: Marshall Allen, Jack Rose, Bardo Pond, Greg Weeks ... Deze laatste heeft na het succes van Espers de smaak goed te pakken. Alle folkies uit Philly lijken bij hem aan te kloppen. Dat heeft voor de artiesten een groot voordeel, namelijk een verzekerde topkwaliteit. Het grote nadeel is echter dat Weeks wel heel hard zijn stempel drukt op alles, waardoor het onderscheid tussen de verschillende groepen daar niet altijd even uitgesproken is. De nieuwe **FERN KNIGHT** en het album dat Sharron Kraus en Gillian Chadwick maakten onder de naam **RUSALNAIA**, hebben daar allebei een beetje last van. Beide platen staan vol

met keurige psychedelische folk, maar het verrassingseffect van alle Weeksgelieerde muziek is er ondertussen wel af. Espersfans zullen zich hier echter zeker mee vermaken.

De "Peruvian doom merchants" **DON JUAN MATUS** werden aangekondigd als een progressief powertrio met invloeden reikend van Sabbath tot Comus. Voor we bij voorbaat de loftrompet daarover afstaken, checkten we voor alle zekerheid toch eerst nog even hun zelfgetitelde album op Nasoni. Hoewel we wel te vinden zijn voor langharig exotisch tuig met een passie voor de seventies en Vertigo, stelde deze groep ons toch een klein beetje teleur. Hun hardrockescapades zijn goed uitgewerkt, ze kozen overal de goede geluiden en ook de folkintermezzo's zijn alleraardigst (vooral het korte "Ciervo"). Het probleem met deze groep is echter dat ze bang lijken om een duidelijke richting te kiezen, waardoor de plaat allesbehalve consistent is. In tegenstelling tot een band als bijvoorbeeld Witchcraft, stijgen ze ook geen enkele keer uit boven hun voorgangers van veertig jaar geleden. Mochten ze nu eens een folkplaat maken en daarna een protodoomalbum, beiden met een iets rauwere productie en net iets beter uitgewerkt, hebben ze er een nieuwe fan bij. Tot die tijd verblijf ik. Hoogachtend, SM

GNAW THEIR TONGUES - *Reeking Pained and Shuddering* (Paradigms) ★★
 GNAW THEIR TONGUES - *An Epiphanic Vomiting of Blood* (Burning World Records) ★★
 Burial Hex - *Initiations* (Aurora Borealis) ★★
 DON JUAN MATUS - s/t (Nasoni) ★★
 RUSALNAIA - s/t (Camera Obscura) ★★
 FERN KNIGHT - s/t (Vhf) ★★

Öystein Moen

TOP 5

Öystein Moen is een derde van het jazznoise-elektronicarockcombo Puma. Een vrij recent gegeven in de Noorse experimentele scene. Voor het eerst verlaten ze hun vaderland voor een Europese tour met het IJslandse Tyft. Ze passeren op 20 mei in de Gentse Vooruit.

EMMYLOU HARRIS "ROSES IN THE SNOW"

Emmylou Harris is mijn nummer 1 als het over zangeressen gaat. Op deze plaat klinkt ze als ... alles dat fantastisch is. Ik kocht dit album zonder ooit haar stem gehoord te hebben en in een fractie van een seconde geloofde ik weer in de mensheid.

CORNELIUS "FANTASMA"

Deze plaat is (toch naar mijn gevoel) een unieke mix tussen een heel gedetailleerde productie, enkele brede referenties aan de popcultuur en een subtiele Japanse muzikaliteit boven alles. Werkt heel goed op de koptelefoon.

KEVIN DRUMM "SHEER HELLISH MISMA"

De muziek van Drumm heb ik zelf pas recent ontdekt, maar toch wil ik het aanraden aan de lezers/luisteraars. Deze minimale geluiden moet je op een heel hoog volume beluisteren op je speakers.

LASSE MARHAUG "THE SHAPE OF ROCK TO COME"

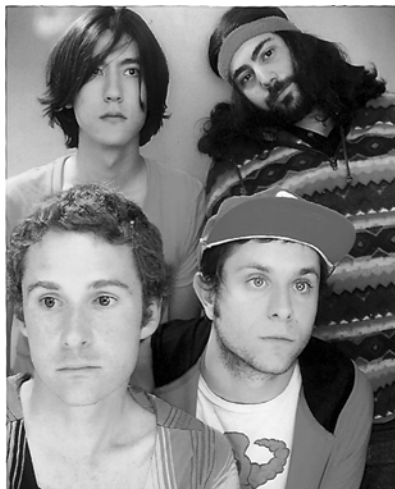
Deze noisewizard speelt soms mee in onze groep. Marhaug is werkelijk een van de meest unieke, eerlijke en explorerende persoonlijkheden in de hedendaagse muzikwereld. Labels over heel de wereld geven zijn werk uit en hij heeft

nu ook zijn eigen label Picadisk waarop hij onder andere Hijokaidan, Incapacitants en Oren Ambarchi laat schitteren.

FE-MAIL "BLIXTER TOAD"

Nog een Noorse groep die mij na aan het hart ligt is Fe-Mail, bestaande uit Hild Sofie Tafjord (haar debuutplaat "Kama" is ook te vinden op picadisk) en Maja Ratkje. Hele coole noise, variërend van rare ritmische patronen en geluiden tot mooie drones. Ok, ik zei net dat Emmylou Harris mijn favoriete zangeres was. Wel, Maja Ratkje komt slechts met een miniem verschil op de tweede plaats.

Agenda

HEALTH op tour in de Benelux.

29/04 Stuk, Leuven

Wire (uk), Silvester Anfang (b)

30/04 Charlatan, Gent

Magik Markers (us), White Circle Crime Club (b)

01/05 4AD, Diksmuide

Wire (uk), De Brassers (b)

02/05, Matartcar, Molenbeek

Evangelista (us), White Hills (us), Lyenn (b)

02/05 Recyclart, Brussel

Venetian Snares (ca), Knifehandchop (ca)

02/05 KC Belgie, Hasselt

audioMER festival: James Blackshaw (uk), Jozef Van Wissem (nl), Daniel Gutierrez (ven), Brethren Of The Free Spirit (uk/nl)

03/05 KC Belgie, Hasselt

audioMER festival: Wet Hair (us), Head Of Wantastiquet (us), Alex Monk (uk), Kosmische Keuterboeren (b)

03/05 Beursschouwburg, Brussel

Atlantic soundwaves: Boys in a band (dk) Gestir (dk), Orca (dk) Budam (dk),...

06/05 De Kreun, Kortrijk

Xiu Xiu (us), Chris Garneau (us)

06/05 AB, Brussel

Tinariwen (fr/alg)

07/05 Botanique, Brussel

Tunng (uk), Cafeneon (b)

07/05 Occii, Amsterdam

Lucky Dragons (us), Wet Hair (us), Vicky & Ron (us), Elva Olafsdottir (is)

07/05 Impaktfestival, Utrecht

Magik Markers (us), Aqua Nebula Oscillator (fr/b/can)

08/05 Botanique, Brussel

Xiu Xiu (us) Black Mountain (can), Why? (us), Archie Bronson Outfit (uk), Scout Niblett (uk), Marissa Nadler (us), Aurny (b)

08/05 Impaktfestival, Utrecht

Aluk Todolo (fr), Alkerdeel (b)

08/05, Vooruit, Gent

Lucio Capace, Mika Vainio, Axel Dörner & Kevin Drumm (d/fin/us), Esther Venrooy & Heleen Van Haegenborgh (b)

09/05 Impaktfestival, Utrecht

Eats Tapes (us), Acid Furious (b) Music For Rabbits (b), Rubber O' Cement (us)

10/05 De Kreun, Kortrijk

The Ex & Getatchew Mekuria (nl/eth), Dj Rupture (us)

10/05 Vlas Vegas, Kortrijk

Eats Tapes (us)

11/05 Schip, Molenbeek

Stanley Brinks (fr)

12/05 De Kreun, Kortrijk

Dirty Projectors (us), Chunks (b/us)

13/05 Botanique, Brussel

Health (us), Bunny Rabbit (us), Yelle (f), Friendly Fires (uk), Dälek (us)

14/05 Vooruit, Gent

Health (us), Six Organs Of Admittance (us)

14/05 Worm, Rotterdam

C. Spencer Yeh, Nate Wooley (us), Audrey Chen, Éran Zachs, Peter Jacquemyn (b)

15/05 Charlatan, Gent

Penguins Know Why (b)

15/05 AB, Brussel

Fuck Buttons (uk), I love Sara (b)

15/05 Zuiderpershuis, Antwerpen

Toumani Diabaté Solo (ml)

15/05 Magasin4, Brussel

Black Cobra (us), Saviours (us)

15/05 Pits, Kortrijk

A.H. Kraken (fr), Haunted George (us), The Lamps (us)

16/05 Worm, Rotterdam

Health (us)

16/05 KC Belgie, Hasselt

Awesome Color (us), MV/EE & The Golden Road (us), Shit&Shine (uk/us)

16/05 KC Network, Aalst

Tape (se), Dictaphone (b/d)

17/05 KC Network, Aalst

Shit And Shine (uk), Amen Ra (b)

17/05 Recyclart, Brussel

Mt. Eerie (us), No Kids (ca)

17/05 Botanique, Brussel

Vetiver (us), The Teenagers (f/uk), Man Man (us)

19/05 Scheld'apen, Antwerpen

Pissed Jeans (us), Vogue (b) Adolf Butler (nl)

19/05 AB, Brussel

Chrystal Castles (can)

20/05, AB, Brussel

Boris (jp), Growing (us)

20/05 Pits, Kortrijk

The Intelligence (us)

20/05 Logos, Gent

Hallveig Agustsdottir (is)

21/05 KC Belgie, Hasselt

Laurie Anderson (us)

21/05 AB, Brussel

Einstürzende Neubauten (d/us), White (ch)

22/05 Trix, Antwerpen

No Age (us), I love Sarah (b)

23&24/05 KC Belgie, Hasselt

Evan Parker (uk), Chris Corsano (us), Helena Espvall (us), John Olson (us), Paul Flaherty (us), Graveyard (us), C Spencer Yeh (us)

24/05 AB, Brussel

Kimya Dawson (us), Bobby Sandal (b), The Bear That Wasn't (b)

25/05 Occii, Amsterdam

Intelligence (us), Aids Wolf (can), Eats Tapes (us)

28/05 Koninklijk Circus, Brussel

Joe Satriani (us)

29/05 De Kreun, Kortrijk

Om (us), Amen Ra (b)

RUIS Colofon

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van (K-RAA-K)³ vzw

OFFICE

(K-RAA-K)³ vzw
c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 86
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Steve Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Niels Latomme Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Han Van den Hoof, Kenneth Vanhoutte, Mik Prims, Wouter Smeraldina
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE Bram Devens, Schrauwen, Wouter Smeraldina
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dave Driesmans
VORMGEVING Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

Over Dean Sullivan (US) weten we niet al te veel, maar we prijzen ons gelukkig dat we zijn lichtelijk fantastische Flickrpagina bezochten
www.flickr.com/people/deansullivan
Craig Atkinson (UK) is illustrator/beeldend kunstenaar en is daarnaast ook een van de drijvende krachten achter Café Royal, een zine die tekeningen van gelijkgestemde DIY-kunstenaars verzamelt.
www.craigatkinson.co.uk
COVER : Rui Tenreiro (NOR) is grafisch ontwerper, striptekenaar en illustrator. Zijn eerste graphic novel *The Celebration* komt later dit jaar
www.soyfriends.com

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 10 euro in België en 16 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekening nummer 737-0200369-10 met mededeling "ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

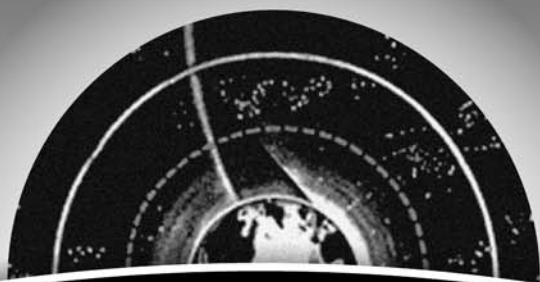
Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

OEPS VERNIEUWING

**VOLLE KRACHT
OP DE PLAATS**

**EXTRAPOOL
HEROPENT**

**ZATERDAG 31 MEI 20.00 UUR
CONCERTEN INSTALLATIES
PERFORMANCES**

ENTREE GRATIS

**2E WALSTRAAT 5 NIJMEGEN
WWW.EXTRAPOOL.NL**

(K-RAA-K)³ PRESENTEERT

WWW.KRAAK.NET

Woe 30 april 2008, Charlatan, Gent

NOISE ROCK

MAGIK MARKERS [us]

WHITE CIRCLE CRIME CLUB [b]

Don 8 mei 2008, Domzaal Vooruit, Gent

EXPERIMENTEEL / ELECTRONICA

**LUCIO CAPECE, MIKA VAINIO, AXEL DÖRNER & KEVIN DRUMM
HELEEN VAN HAEGENBORGH & ESTHER VENROOY**

Woe 14 mei 2008, Vooruit, Gent

PSYCHROCK

HEALTH [us]

SIX ORGANS OF ADMITTANCE [us]

Maa 19 mei 2008, Scheld'apen, Antwerpen

VOMIT PUNK

PISSED JEANS [us]

ADOLF BUTLER [nl]

VOGUE [a]

i.s.m. Heartbreaktunes

Maa 14 juli 2008, Scheld'apen, Antwerpen

MUSHROOM ROCKERS

WOODEN SHIPS [us]

THE HEADS [uk]

Met steun van de Vlaamse Gemeenschap en Provincie Oost-Vlaanderen

apr/juni × 2008
www.netwerk-art.be

NETWERK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

A Double Double Bill

TAPE × DICTAPHONE

Geluid vr. 16.05 × 20³⁰

**AMEN RA × SHIT AND
SHINE**

Geluid za. 17.05 × 20³⁰

Netwerk/centrum voor hedendaagse kunst × Houtkaai z/n, B-9300 Aalst × T +32 (0)53 70 97 73
F +32 (0)53 70 97 72 × www.netwerk-art.be × info@netwerk-art.be × info & tickets 053 70 97 70 × voor-
verkoop via Fnac 0900 00600 of www.fnac.be × Le Bonheur (Brussel) × Vynilla, Sint-Kwintensberg 38
(Gent) × toegang € 10,00 / 7,00 – dubbeltickets € 15,00 / 12,00

Met steun van de
Vlaamse overheid

